

Dinsdag 23 maart

Er gebeuren hele vreemde dingen in het ziekenhuis. Ze denken dat ik diep in slaap ben en niets doorheb, maar ik zie en hoor alles.

Verpleegkundigen lopen af en aan. Ze tappen bloed bij je af, doen testen, maar ze verplaatsen je ook met bed en al naar verschillende kamers. Ze denken dat ik dat laatste niet in de gaten heb, maar ik weet heel goed hoe mijn eigen kamer eruitziet. Net lag ik ineens ergens waar planten uit de muur groeiden. Groene stengels met grote bladeren kwamen uit alle hoeken en gaten vandaan. Het ging met zo'n tempo dat ik bang was straks helemaal bedekt te zijn door het groen. Gelukkig hebben ze me op tijd teruggebracht naar mijn eigen kamer. Daar zijn niet van die planten. Nee, daar zijn beestjes. Ze kruipen over de grond en zijn razendsnel, maar ik zie ze. Telkens als ik mijn ogen dichtdoe en weer open zijn ze verdwenen, maar na verloop van tijd komen ze tevoorschijn. Enkele brutale exemplaren proberen zelfs op mijn been te klimmen.

De psychiater is vanmorgen langs geweest (lees ik achteraf in het verslag) om mijn depakine-spiegel te bepalen. Dat is belangrijk voor de dosering. De slaapmedicatie wordt verlaagd en ze gaan proberen om mij zelfstandig te laten ademen.

Ik krijg nog wel antibiotica. Dat is meer uit voorzorg om te voorkomen dat ik een bacteriële infectie krijg.

Door het verlagen van de slaapmedicatie ben ik vaker wakker, hoewel ik me daar niets van kan herinneren. Als er een verpleegkundige mijn kamer binnenkomt, kijk ik op. Ze

kunnen zelfs met me communiceren. Ik knik of schud mijn hoofd als ze vragen stellen en ik werk zelfs mee met draaien. Waarom weet ik daar niets meer van? Ze vinden het knap dat ik me zo schik in mijn lot. Wat moet ik anders dan? Ik lig hier vast aan allemaal slangen en draadjes. Veel meer dan meewerken en rustig liggen, kan ik niet doen. Daar ben ik ook nog veel te moe voor.

Wat ik mij ook niet meer kan herinneren is hoe ik mijn vingers kan bewegen. Ik staar naar mijn handen. Tien vingers. Hoe stuur ik die aan. Langzaam lukt het me iets beweging te krijgen in mijn rechterhand. Mijn linker doet niet wat ik wil. Nou ja, dat komt wel.

Gisteren lag ik een uur op mijn linkerzij en vandaag op mijn rechter. Dat lukt zonder extra zuurstof te krijgen. Mijn temperatuur blijft constant op 37,5. Waar ik eerst nog 22 keer per minuut een ademteug kreeg, bepaal ik nu zelf hoe snel ik adem.

's Middags gebeurt er iets wonderlijks met het plafond in mijn kamer. Eerst was het wit, met verlichting en twee vierkanten waar afbeeldingen van bloesem op staan. Tja, zo heb je wat te kijken als je op je rug ligt. Maar nu bestaat het uit een heel ingewikkeld patroon van bakstenen. Hoe hebben ze dat zo snel geplaatst? Zeker toen ik even lag te slapen.

Ik staar naar het plafond en probeer de verschillende patronen te ontdekken. Lastig, het zijn er zoveel en dan beginnen de stenen ook van plaats te wisselen. Wat een prachtig gezicht. Voor mijn gevoel lig ik uren naar dit wonder te kijken, tot ik er moe van word en mijn ogen sluit. Als ik ze weer open, zijn de stenen verdwenen. Jammer.

's Avonds komen mijn jongere broer en mijn moeder op bezoek. Ineens staan ze voor mijn neus. Ik heb ze niet binnen zien komen en vraag me af of ze er werkelijk zijn. Als ze tegen me beginnen te praten weet ik het zeker. Mijn

broertje maakt een filmpje voor het thuisfront. Ook weer iets waar ik niets meer van weet. Ik reageer op vragen door te knikken en lijk heel wakker.

Zo plotseling als het bezoek er was, zijn ze ook weer verdwenen. Heb ik het dan toch gedroomd? Wat is echt en wat niet? Voor mij is alles hier echt. Er is geen verschil tussen realiteit en fantasie. Alles loop in elkaar over.

's Avonds laat gebeurt er iets wonderlijks. Er komt iets mijn kamer binnen fladderen. Hebben ze de deur per ongeluk open laten staan? Het is iets geels, maar ik kan niet zien wat het is. Een vogel? Een vlinder?

Het vliegt een paar rondjes door de kamer en landt dan op mijn bed. Het groeit en groeit en ik sta oog in oog met een prachtige fee. Ze heeft lang blond haar, een gele jurk en ragfijne vleugels.

'Wie ben jij?'

'Ik ben Geel.'

'Waar kom je vandaan?'

'Ik woon hier in het ziekenhuis en fladder van de ene kamer naar de andere.'

'Mag ik met je mee?'

'Nee, gekkie. Voor jou is het nog geen fladdertijd. Jij moet uitrusten. Zal ik een liedje voor je zingen?'

'Graag.'

'Ze begint te zingen. Ik kan de woorden niet verstaan, maar de melodie is prachtig. Haar stem klinkt honingzoet. Wat ze hier allemaal doen om de mensen te vermaken is echt fantastisch.'

'Nu moet ik weer gaan. De andere patiënten wachten op me.'

'Kom je nog eens terug.'

'Natuurlijk. Ga jij maar slapen.'

Van dat slapen komt niet veel terecht. Leuk dat ze de slaapmedicatie hebben teruggebracht, maar de nacht lijkt een eeuwigheid te duren. Tot overmaat van ramp beginnen mijn darmen te borrelen. Het gaat aan een stuk door. Een heel irritant gehoor en gevoel.

De beestjes zijn ook weer terug. Nu veel groter dan de vorige keer. Ze kruipen over de vloer en knagen aan de apparatuur. Zal ik de verpleging bellen? Hoe moet ik ze duidelijk maken wat er aan de hand is als ik niet kan praten? Ik besluit zelf een oplossing te zoeken. De vorige keer verdwenen ze toen ik mijn ogen dichtdeed. En warempel, het werkt.

Figuur 7 en 8

Op deze foto's zijn de verschillende infuuspompen, monitoren en de beademingsbuis goed zichtbaar.